

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 477: Người Sinh Tâm Thanh Tịnh, Tuy Chưa Thành Phật, Nhưng Đã Thành Tựu Pháp Thành Phật. Tức Là Lìa Tướng Hư Vọng Của Căn, Trần, Thức, Sinh Thật Tướng Thanh Tịnh Tâm (Phần Thượng)

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 041)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Người sinh tâm thanh tịnh, tuy chưa thành Phật, nhưng đã thành tựu pháp thành Phật. Tức là lìa tướng hư vọng của căn, trần, thức, sinh thật tướng thanh tịnh tâm.】

Đoạn này có tiêu chuẩn khá cao, không phải là cảnh giới của người thường, mà là cảnh giới của người sinh tâm thanh tịnh; mức độ thanh tịnh thấp nhất là phải phá được một phẩm vô minh, đây là tiêu chuẩn trong “Kinh Kim Cang”, cũng chính là Bồ tát Sơ trụ của Viên giáo, Bồ tát Sơ địa của Biệt giáo, đây mới là người sinh tâm thanh tịnh. Mặc dù chưa thành Phật, chưa thành vị Phật cứu cánh viên mãn, nhưng phương pháp thành Phật thì họ đã nắm bắt được, họ đã và đang tu học rồi. Phương pháp đó là gì? Là lìa tướng chứng tánh. Lìa tướng hư vọng của căn, trần, thức, trong Pháp Tướng Tông gọi là chuyển tám thức thành bốn trí. Nói cách khác, trong cuộc sống hằng ngày, chúng ta không dùng tâm và tâm sở, không dùng tám thức và năm mươi một tâm sở; chỉ cần xả bỏ được tám thức và năm mươi một tâm sở, thì cái mà quý vị dùng chính là chân tâm, là tự tánh, vậy thì không còn là phàm phu nữa, mà là Pháp thân Đại sĩ thực sự. Tiêu chuẩn này quả thực rất cao, cho nên sinh thật tướng của tâm thanh tịnh, cũng chính là “sinh thật tướng” đã nói ở phần trước. Qua đó có thể thấy, Pháp môn Đại thừa được nói đến theo con đường tu chứng thông thường quả thực rất cao siêu.

Trong xã hội hiện nay, nhiều người tu hành ở các quốc gia theo truyền thống Tiểu thừa coi thường người tu Đại thừa, chúng ta đã chứng kiến hiện tượng này. Tôi cũng từng đến bãi phóng vài vị Đại đức Tiểu thừa, họ coi thường Đại thừa là có cái lý của họ, không phải là không có lý, bởi Đại thừa của chúng

ta chỉ là Đại thừa trên danh tự. Thực ra, chúng ta thử suy nghĩ kỹ xem, tâm hạnh của chúng ta không bằng Tiểu thừa. Điều này giống như việc họ đang học tiểu học, học sinh tiểu học ngày nào cũng lên lớp, ngày nào cũng dụng công, thực sự đang học bài; còn chúng ta là trường đại học, nhưng trường đại học này ngày ngày chỉ lo vui chơi, bên trong không có thầy giáo, cũng không có người rắn dạy, giảng bài. Bên ngoài là trường đại học, nhưng bên trong không có ai học, là trống rỗng! Phật pháp Đại thừa ngày nay biến thành bộ dạng như vậy, nên người ta coi thường quả thật là có đạo lý của họ. Chúng ta ngoảnh đầu nhìn lại mà suy ngẫm, tâm chúng ta sẽ bình lặng, từ đó sinh tâm tôn kính và khâm phục họ, cho nên tu pháp Đại thừa là phải làm thật. Đại thừa được xây dựng trên nền tảng của Tiểu thừa, Phật pháp Đại thừa của chúng ta ngày nay suy vi, tại sao lại suy vi đến mức độ này, không phải là không có nguyên nhân. Ấn Quang Đại sư trong “Văn Sao” đã nhiều lần trách cứ Hoàng đế Thuận Trị thời đầu nhà Thanh, ngài cho rằng Hoàng đế Thuận Trị phải chịu trách nhiệm về việc này. Người xuất gia ở Trung Quốc thời xưa phải trải qua kỳ thi tuyển nghiêm ngặt, không phải ai cũng có thể xuất gia. Các môn thi, về học thuật thông thường thì trình độ phải tương đương với bậc Tiến sĩ thời bấy giờ, vị trí này cũng giống như học vị Tiến sĩ thời nay, vào thời điểm đó là kỳ thi cấp cao của quốc gia, trình độ phải tương đương như vậy; sau đó mới thi tiếp về Phật pháp, thi đỗ rồi, Hoàng đế sẽ cấp văn bằng cho bạn, gọi là Độ điệp. Có Độ điệp này thì bạn mới có tư cách xuất gia, cho nên tư cách xuất gia là phải trải qua kỳ thi của quốc gia; Hoàng đế cấp Độ điệp cho bạn, tức là ngài thừa nhận học vấn và đức hạnh của bạn có thể làm bậc thầy của ngài. Người xuất gia là bậc thầy của Đế vương, Hoàng đế tôn trọng bạn như vậy, thì đại thần và bá tánh toàn quốc làm sao lại không tôn trọng? Kẻ trên làm, người dưới noi theo, tất nhiên là tôn trọng. Trình độ của người xuất gia là như vậy, sau khi Hoàng đế đồng ý cấp tư cách, bạn đi đâu xuất gia ngài không quản; bạn xem mình có duyên với ngôi chùa nào, với pháp sư nào, thì bạn đến đó, đến nơi đó để xuất gia. Bạn muốn xuất gia, Sư phụ chắc chắn trước tiên sẽ xem bạn có Độ điệp hay không, nếu bạn không có Độ điệp mà ngài nhận bạn thì là phạm pháp, đó là phạm quốc pháp, việc đó rất nghiêm trọng; bạn nhất định phải giao Độ điệp cho Sư phụ, Sư phụ đó mới làm lễ thế độ cho bạn, tiêu chuẩn cao như vậy đấy.

Chúng ta ngày nay, kể từ sau khi Hoàng đế Thuận Trị bãi bỏ chế độ Độ điệp, bất cứ ai cũng có thể tự do xuất gia, từ đó trình độ của người xuất gia sa sút ngàn trọng, bị xã hội coi thường, không bằng Công giáo. Tôi từng dạy học

tại Công giáo, tôi còn có hơn hai mươi học viên là linh mục, ma-sơ, họ đều gọi tôi là thầy. Tư cách của linh mục, ma-sơ Công giáo, trình độ thấp nhất là phải tốt nghiệp trung học phổ thông, tốt nghiệp xong rồi mới vào học tại thần học viện. Lớp tôi dạy ở Công giáo là lớp nghiên cứu, trình độ của học viên là tốt nghiệp đại học, sau khi học ba năm ở thần học viện ra trường, phục vụ chức sắc ba năm, rồi mới được tuyển chọn vào học, tôi dạy chính là lớp học viên này. Trình độ của họ cao hơn chúng ta, tôi đến tham quan trường học của họ, nhìn thiết bị, cơ sở vật chất và nếp sống trong trường của họ, chúng ta thực sự phải cung kính nể phục; tất cả các Phật học viện ở Đài Loan chúng ta đều không thể sánh bằng, thua kém quá xa, đó chính là vì họ không tùy tiện nhận học viên, họ có tiêu chuẩn nhất định. Tiêu chuẩn của Đại thừa, thì Công giáo không thể sánh kịp, đó là phải “tín tâm thanh tịnh”, đây mới là tiêu chuẩn Đại thừa chân thực. Chúng ta ngày nay bàn về Đại thừa, chỉ là Đại thừa trên danh tự, phần Quán hạnh đều không làm được, Quán hạnh là chân tu. Mặc dù tôi chưa chứng đắc, nhưng tôi làm thật, thực sự học theo, giống như trong “Kinh Kim Cang” đã giảng: lìa bốn tướng, lìa bốn kiến, lìa danh tự, lìa ngôn thuyết, lìa cảnh giới; tôi ngay trong cuộc sống hằng ngày mà thực hành thật sự, làm thật thì đó chính là Quán hạnh tức. Nếu như ngày ngày đều giảng ở đây, ngày ngày đều đọc tụng, nhưng đọc rồi lại không chịu thực hành, thì đó là ở vị trí Danh tự, mãi mãi chỉ là hữu danh vô thực; điều này cần phải biết, hữu danh vô thực thì không có một chút tác dụng nào, không bằng Tiểu thừa, thậm chí không bằng một người thiện ở thế gian. Rất nhiều người không học Phật, bạn hỏi họ tại sao không học? Họ đáp: “Tôi tâm tốt, hạnh tốt là được rồi, tôi học Phật để làm gì!” Lời nói đó không sai, thực sự tâm tốt, hạnh tốt, thì đời sau họ không bị mất thân người, họ là người thiện thế gian, đây là điều chúng ta phải nghiêm túc phản tỉnh.

Đặc biệt là trong thời đại Mạt pháp hiện nay, lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ hiếm khi nói lời thật; lúc ngài giảng kinh ở Mỹ, ngài đến đó ở một tháng, tại Washington, nước Mỹ. Mặc dù tôi không tham gia pháp hội đó, nhưng những học trò của ngài đều rất quen thuộc với tôi, cũng thường xuyên nghe tôi giảng kinh, họ đến kể với tôi rằng, lão cư sĩ Hoàng có nói, thời đại bây giờ đã thay đổi rồi. Thời của Đức Phật ngày xưa, thứ tự tu hành chứng quả là: nam chúng xuất gia đứng đầu, thành tựu cao nhất, số lượng cũng đông nhất; nữ chúng xuất gia xếp thứ hai; nam chúng tại gia xếp thứ ba; nữ chúng tại gia xếp thứ tư, đây là nhóm có số người thành tựu ít, quả vị đạt được cũng không cao. Nay thời thế đã điên đảo rồi, những người học Phật, niệm Phật vãng sanh thành tựu hiện nay: nữ

chúng tại gia đứng đầu, số lượng đông, người được vãng sanh nhiều, thụ tướng lại tốt đẹp; nam chúng tại gia xếp thứ hai; nữ chúng xuất gia xếp thứ ba; nam chúng xuất gia xếp ở vị trí cuối cùng. Chúng tôi là nam chúng xuất gia, ngài nói những lời này, tôi nghe xong cảm thấy rất đồng tình, tôi không hề cảm thấy ngài đang mắng người, tôi thấy ngài đang nói lời chân thật, ngài nói hoàn toàn chính xác. Nguyên nhân do đâu? Nguyên nhân rất phức tạp, không phải một vài lời mà có thể nói rõ ràng được, nhất định phải thực sự dụng công, phải thực sự giác ngộ, phải thực sự quay đầu. Chúng ta thấy tiêu chuẩn Đại thừa cao như vậy, mặc dù chưa làm được, nhưng trong tâm nhất định phải hướng về đó. Pháp môn này tu không kham nổi thì pháp môn niệm Phật làm được, cứ dứt bật trần tâm, một lòng một dạ mà lão thật niệm Phật. Thế nhưng con người thời nay, không thích nghe lời chân thật, lại thích nghe lời dối gạt. Nhưng chúng tôi hiểu được một chút giáo nghĩa, quyết chẳng dám dối gạt người, lừa gạt người có tội lỗi rất lớn, trước mắt thì có thể có được lợi ích, nhưng quả báo sau này thì thật thâm, lợi bất cập hại, chúng tôi nhất quyết không làm.